JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
JEAN MISCHO
28 päivänä toukokuuta 2002 [1]

1. Saksan liittotasavalta on 16.9.1996 nostamallaan kanteella vaatinut yhteisöjen tuomioistuinta kumoamaan Saksan tuesta Volkswagen-konsernin Moselin ja Chemnitzin tehtaille 26 päivänä kesäkuuta 1996 tehdyn komission päätöksen 96/666/EY [2] (jäljempänä riitautettu päätös).

2. Esillä olevan asian käsittelyä lykättiin yhteisöjen tuomioistuimen 4.2.1997 antamalla määräyksellä, koska asialla on sama kohde kuin asioilla T-132/96 ja T-143/96, joissa kantajina olivat toisaalta Freistaat Sachsen ja toisaalta Volkswagen AG ja Volkswagen Sachsen GmbH (jäljempänä kantajat).

3. Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on edellä mainituissa yhdistetyissä asioissa Freistaat Sachsen ym. vastaan komissio [3] antanut 15.12.1999 tuomion (jäljempänä yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomio), jossa kantajien kanteet hylättiin.

4. Kantajat ovat valittaneet yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomiosta. Valitukset on kirjattu asianumeroille C-57/00 P ja C-61/00 P.

5. Saksan hallitus esiintyi kantajien vaatimuksia tukevana väliintulijana asioissa T-132/96 ja T-143/96 sekä myös asioissa C-57/00 P ja C-61/00 P, joten perusteet, jotka nyt esillä olevassa asiassa on esitetty, ovat kahta perustetta lukuun ottamatta samanlaisia kuin ne, jotka on esitetty ensin yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja sittemmin valitusta käsiteltäessä.

6. Edellä mainittujen samanlaisten perusteiden osalta viittaan tänä päivänä asioissa C-57/00 P ja C-61/00 P esittämääni ratkaisuehdotukseen, jossa katson, että kyseiset väitteet ovat perusteettomia.

7. Saksan hallitus esittää lisäksi perusteen, jonka otsikkona sen vastauksessa on "Komission virheellinen toteamus tosiseikoista sekä tukia koskeva liiallinen valvonta" ja

1 — Alkuperäinen kieli: ranska.

2 — EYVL L 308, s. 46.

3 — Yhdistetyt asiat T-132/96 ja T-143/96, tuomio 15.12.1999 (Kok. 1999, s. II-3663).

joka todellisuudessa muodostuu kahdesta erillisestä osasta.

8. Perusteen ensimmäinen osa, joka koskee komission virheellistä toteamusta tosiseikoista, on pääosin sama kuin peruste, jota yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin käsitteli antamansa tuomion 220—257 kohdassa, jonka otsikkona oli "Mosel II:n ja Chemnitz II:n maalaamon ja kokoonpanoyksikön luokitteleminen 'laajennusinvestoinneiksi'".

9. Edellä mainittuja yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion kohtia ei ole muutoksenhaussa riitautettu, joten minulla ei ole ollut mahdollisuutta lausua kyseisestä seikasta edellä mainitussa ratkaisuehdotuksessani. Yhdyn kuitenkin täysin yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kyseistä perustetta koskevaan yksityiskohtaiseen analyysiin, ja esitän näin ollen, että Saksan hallituksen esittämän perusteen ensimmäinen osa hylätään.

10. Perusteen toinen osa, joka koskee komission suorittamaa tukien liiallista valvontaa, lähtee puolestaan kokonaan liikkeelle ajatuksesta, että komission olisi tullut soveltaa EY:n perustamissopimuksen 92 artiklan 2 kohdan c alakohtaa (josta on muutettuna tullut EY 87 artiklan 2 kohdan c alakohta). Näin ollen komission olisi tullut suorittaa rajoitetumpaa valvontaa kuin perustamissopimuksen 92 artiklan 3 kohtaa sovellettaessa.

11. Edellä mainitusta ratkaisuehdotuksestani ilmenee kuitenkin, että komissio ei ole mielestäni menetellyt virheellisesti, kun se riitautetun päätöksen antaessaan ei ole soveltanut EY:n perustamissopimuksen 92 artiklan 2 kohdan c alakohtaa.

12. Esitän siis, että myös perusteen toinen osa ja siten kyseinen peruste kokonaisuudessaan hylätään.

13. Saksan hallitus esittää lopuksi vielä perusteen, jota ei ole esitetty ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa eikä siten liioin valitusta käsiteltäessä.

14. Saksan hallituksen mukaan riitautetun päätöksen perustelut ovat ristiriitaisia, joten päätös loukkaa EY:n perustamissopimuksen 190 artiklaa (josta on tullut EY 253 artikla).

15. Kyseinen ristiriita johtuu Saksan hallituksen mukaan konkreettisesti siitä, että riitautetun päätöksen perustelujen III osassa komissio toisaalta toteaa, että "VW päätti 13 päivänä tammikuuta 1993 lykätä keskeisiä osia investointisuunnitelmastaan — —", kun taas toisaalta XII osassa komissio katsoo, että "maalaamoon ja loppuasennukseen Mosel II:ssa tulevaisuudessa tehtäviä investointeja ei siten enää katsota greenfield-investoinneiksi, vaan olemassa olevan kapasiteetin laajennukseksi". Saksan hallituksen mukaan investointien lykkääminen tarkoittaa sitä, että niitä ei ole vielä saatettu päätökseen, kun taas loogisena edellytyksenä olemassa olevan kapasiteetin laajennukselle on se, että investoinnit saatetaan sitä ennen päätökseen.

16. Komissio huomauttaa kuitenkin perustellusti, että edellä mainitut perustelujen kaksi kohtaa eivät ole keskenään ristiriidassa, koska ne kuuluvat kahteen täysin erilliseen asiayhteyteen.

17. Toisaalta perustelujen kohta, joka koskee investointien lykkäämistä, on itse asiassa vain komission toteamus tosiseikoista, ja kyseinen kohta liittyy Volkswagenin päättämään investointiaikatauluun.

18. Toisaalta perustelujen kohta, joka koskee olemassa olevan kapasiteetin laajennusta, on komission tekemä arvio investoinnin luonteesta, joka voi olla "täysin uusi" investointi tai "laajennusinvestointi". Nämä käsitteet liittyvät yksinomaan investoinnin ympäristöön ja erityisesti sijaintipaikan valmistumisasteeseen tehtaan tai yksikön aloittaessa toimintansa.[4]

19. Se, että investointia on lykätty, ei siis ole lainkaan ristiriidassa sen kanssa, että kyseinen investointi, sitten kun se aikanaan toteutetaan, on sijaintipaikan valmistumisasteen kannalta tarkasteltuna laajennusinvestointi.

20. Esitän siis, että Saksan hallituksen väite, joka koskee riitautetun päätöksen perustelujen ristiriitaisuutta, hylätään.

4 — Ks. yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tuomion 238—257 kohdassa olevat toteamukset, jotka koskevat investointikäsitteitä "täysin uusi" investointi (ns. greenfield-investointi) ja "laajennusinvestointi". Ks. erityisesti 246 kohta.

Ratkaisuehdotus

21. Edellä esitetyn perusteella esitän, että

— Saksan liittotasavallan kanne hylätään

— Saksan liittotasavalta velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.